προσκεκλημένοι ἀμφότεροι ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἑορταζούσης τὴν ἐπέτειον τῶν εὐτυχῶν γάμων της.

Ἡ δεσποινὶς Α. καὶ ὁ κύριος Δ. παρεκάθησαν μετὰ τῶν λοιπῶν συνδαιτυμόνων εἰς τὴν τῆς εὐωχίας τράπεζαν, ἀλλ' ἐκ συμπτώσεως, ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἐγνωρίσθησαν ὡς φίλοι, ὡς συνδαιτυμόνες μόνον, καὶ οὐδὲν πλέον.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο ὑπώπτευσε τὸν ἕτερον.

Ἡ εὐθυμία κατέλαβε πάντας τοὺς ὁμοτραπέζους, οἱ ἦχοι τῶν συγκρουομένων ποτηρίων μιγνύμενοι μὲ τοὺς ἀθῴους γέλωτας καὶ τὰς εὐγλώττους προπόσεις, ἀπετέλουν παράδοξόν τινα ἁρμονίαν.

Μόνον ἡ δεσποινὶς Α. καὶ ὁ κύριος Δ. ἐθεώρουν περιπαθῶς ἀλλήλους, ὁσάκις ἐδίδετο αὐτοῖς εὐκαιρία.

Μόνον αἱ δύο αὗται νεαραὶ ὑπάρξεις ἐφαίνοντο οἱονεὶ κατεχόμεναι ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς μελαγχολίας. Τὰ βλέμματα αὐτῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διασταυρούμενα ἀπετέλουν φωτεινήν, οὕτως εἰπεῖν, γέφυραν, δι' ἧς συνεκοινώνουν αἱ ψυχαὶ αὐτῶν. Διὰ τῶν βλεμμάτων δὲ ἐξωμολογήθησαν, ὡρκίσθησαν αἰωνίαν ἀγάπην καὶ ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτον τοῦ ἔρωτός των φίλημα.

Ἡ συζήτησις περιεστράφη ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον, ὁ λόγος περὶ διηγήματός τινος καταχωρισθέντος ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων» ὑπὸ ἀγνώστου συγγραφέως καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον *Βίλμα*. Εὐτυχῶς ἅπαντες σχεδὸν οἱ ὁμοτράπεζοι εἶχον ἀναγνώσει τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο καὶ ἕκαστος εὐχαρίστως ἤκουε τὰς ἐπ' αὐτοῦ κρίσεις. Ἡ δεσποινὶς Α., ἥτις ἔλαβε τὸν λόγον μετὰ τοσαύτης τέχνης, βαθυνοίας καὶ χάριτος ἀνέλυσε τὸ ἐν λόγῳ ψυχολογικὸν ἔργον, ὥστε, ἐνθουσιασθέντες ἅπαντες, ἐχειροκρότησαν αὐτήν, ὁ κ. Δ. μάλιστα ἐγερθεὶς ἔθλιψε θερμῶς τὴν χεῖρα αὐτῆς, τὴν ἁβράν.

Εἶτα μετὰ φωνῆς γλυκείας ἅμα καὶ ἐπιβλητικῆς ἡ δεσποινὶς Α. ἐξηκολούθησεν:

— Συνιστῶ ὑμῖν, κύριοι, τὴν ἀνάγνωσιν μικροῦ τινος διηγήματος, καταχωρισθέντος εἰς τὸ περιοδικὸν * * *, μὲ τὸ στοιχεῖον *Δέλτα*. Εἶναι μικρόν, ἀλλ' ὡραῖον ἔργον, φέρει τίτλον . . . καὶ εἶναι ἀληθὲς καλλιτέχνημα. Εἰς ἐμὲ τοσοῦτον ἤρεσε, τοσαύτην μοὶ προὐξένησεν ἐντύπωσιν, ὥστε ἐκ τῶν μαργαριτῶν αὐτοῦ ἀπετέλεσα κομβολόγιον, δι' οὗ ἡ μνήμη μου διέρχεται τὰς ἠρέμους ὥρας της.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς,—εἶπεν ἐγερθεὶς ὁ Δ., ἀλλ' ἔπαινος ἐκ τῶν χειλέων σας ἐξερχόμενος δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ μοὶ ἁρπάσῃ τὸ μυστικόν μου. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καλλιτέχνημα, ὡς τὸ ἀπεκαλέσατε, εἶναι ἔργον ἰδικόν μου, εἶναι τέκνον τῆς ψυχῆς μου.

— Ἰδικόν σας! . . ἀνεφώνησεν ἔκπληκτος ἡ δεσποινὶς Α., ὤ! τότε εἶμαι ἐγὼ ἡ εὐτυχής . . . καὶ ἔτεινε τὴν ἁβρὰν αὐτῆς χεῖρα πρὸς τὸν νεαρὸν ἀποκαλυφθέντα συγγραφέα καὶ φίλον της Δ.

Οἱ συνδαιτυμόνες παρετήρησαν τότε μόνον, ὅτι ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρεμε καὶ ὅτι κατέστη ὠχρὰ καὶ σύννους.

*

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο, ὡς τὰ κρίνα, τρυφεροὶ ἐρασταὶ ἡμῶν εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα τοῦ κήπου κατάμονοι.

Ἡ δεσποινὶς Α. εἶχε κάτω νεύοντας τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς, καὶ ἀποφυλλίζουσα ἓν ἄνθος, μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἠρώτα τὸν νέον Δ:

— Λοιπὸν εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον σας τὸ διήγημα ἐκεῖνο;

— Τὸ πρῶτον, ἀπήντησε περιπαθῶς, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπέγραψα διὰ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ ὀνόματός μου στοιχείου.

— Ἀνεγνώσατε λοιπὸν καὶ τὸ κατόπιν τοῦ ἰδικοῦ σας δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α;

— Ἀναμφιβόλως ..

— Σᾶς ἤρεσε λοιπόν;

Καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἤγειρε τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐθεώρησε τὸν νεκρὸν συγγραφέα.

— Ἂν μοὶ ἤρεσεν; Ὦ! πιστεύσατέ μοι, πολύ, πάρα πολύ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο διήγημα μὲ ἔκαμε νὰ γευθῶ ἁπάσας τὰς ἡδύτητας τοῦ πνεύματος καὶ νὰ αἰσθανθῶ ὅλον τὸ οὐράνιον ἄρωμα τῆς ἐμπνευσθείσης ἐκείνης παρθενικῆς ψυχῆς. Ἐν αὐτῷ διεῖδον τὸν ἄγγελον τῶν ὀνείρων μου, τὸν ἄγγελον τῆς φαντασίας μου, ὅστις μοὶ ὡμίλει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ τοῦ μυστικοῦ φωτὸς τῶν ἀστέρων. Ἡ νεαρὰ ἐκείνη συγγραφεύς, ἡ κεκρυμμένη ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Α. μοὶ ἐφάνη ἐν τῇ διανοίᾳ μου, οὐχὶ κόρη, ἀλλὰ στοχασμὸς Θεοῦ, συνοψισθεὶς εἰς τὸ διήγημα ἐκεῖνο, καὶ ὡς θεῖον στοχασμὸν τὴν ἀνεζήτησα ὑπεράνω ἡμῶν, εἰς τὰ ἄστρα....

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, δὲν εἶναι ἀληθές; διέκοψεν ἡ δεσποινὶς Α.

— Ἄ! ὄχι! ἐπκνέλαβεν ἐκεῖνος. Διότι δὲν ἐπίστευον ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἄγγελος τελειότερος ἐκείνης, μαγεία ἐκείνης ἀνωτέρα· ἀλλ' ἠπατώμην! Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σας ἐσβέσθη ἡ μαγεία τοῦ ἰνδάλματός μου, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς εὐφυΐας σας ἐχάθη ὁ μυστηριώδης καὶ μάγος νοῦς τοῦ ἰδανικοῦ ἀγγέλου μου. Ὅταν τὸ πρῶτον σᾶς εἶδον, δὲν ἠξεύρω τί ἠσθάνθην, εἶναι εἰσέτι μυστήριον! Νομίζω ὅτι τὸ πρῶτον χρυσοῦν ὄνειρόν μου ἐπραγματοποιήθη, ἐπροσωποποιήθη τελειότερον εἰς ὑμᾶς. Τὸ φῶς, ὅπερ χύνεται ἐκ τοῦ μετώπου σας, μὲ τυφλόνει, χειραγωγήσατέ με εἰς τὸν παράδεισον, εἴπατέ μοι ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε. ὅτι δὲν θὰ μὲ λησμονήσητε, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν· ὁμιλεῖτέ μοι, ὁμιλήσατέ μοι διὰ νὰ σιωπήσω.

— Νὰ σᾶς εἴπω ὅτι σᾶς ἀγαπῶ μοὶ ζητεῖτε; Καὶ ὅμως σᾶς ἠγάπων προτοῦ τὰ βλέμματά σας νὰ μαγεύσουν τὴν ψυχήν μου, προτοῦ ἡ ἁρμονία τῶν λόγων σας νὰ ἀντηχήσῃ εἰς τῆς ψυχῆς μου τὰ μέλαθρα. Σᾶς ἠγάπων ὡς ὄνειρον γλυκύ, ὡς ὅασιν οὐρανίαν Σᾶς ἠγάπων, ὡς μὲ ἠγαπᾶτε, σᾶς ἐπόθουν ὡς μὲ ἐποθεῖτε, σᾶς ἀνεζήτουν ὡς μὲ ἀνεζητεῖτε. Δὲν εἶσθε, ὄχι, ξένος τῆς καρδίας μου, ὡς δὲν εἶμαι ξένη τῆς ἰδικῆς σας. Ὁμοῦ ἀνήλθομεν μέχρι τῶν ἀστέρων, ὁμοῦ ἐκρύβημεν εἰς τὸν παρθενικὸν τοῦ ῥόδου κόλπον. Θαυμάζετε; θέλετε τὴν λύσιν τοῦ μυστηριώδους τούτου αἰνίγματος; Ἡ λησμονηθεῖσα συγγραφεύς, σᾶς ἀποκαλύπτεται ἤδη, εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν νικήσασαν ἐρωμένην! Μὴ μοῦ κατηγορήσητε ὡς φιλόδοξον τὴν ἀποκάλυψίν μου, διότι δὲν εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ θέλω ὁ ἔρως ἡμῶν νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸν φωτεινὸν τῆς εὐφυΐας στέφανον.

— Μαγεία μου! ἀνεφώνησε παράφορος ὁ νέος Δ. καὶ τρέμων ὅλος ἐνηγκαλίσθη αὐτήν.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἐκείνη, καὶ ἔκλινεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὴν κεφαλήν, ὡς τὸ κρίνον ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ αὐτοῦ στελέχους.

Ἡ δροσερὰ τῆς ἑσπέρας αὔρα πτερυγίζουσα παρέσυρε μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἦχον τοῦ φιλήματος των καὶ τὰ μύρα τῶν ῥόδων.

*

Οὐδεὶς εἶδε τὸν ἐναγκαλισμόν των, οὐδεὶς ἤκουσε τὸ φίλημά των. Ὁ κόσμος μίαν ἡμέραν θὰ μάθῃ τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν των καὶ τὰς λεπτομερείας αὐτῆς. Ὑπέστησαν καὶ αὐτοὶ ἁπάσας τὰς θλίψεις καὶ τὰ μαρτύρια, ἅτινα δοκιμάζουσιν αἱ εὐγενεῖς ὑπάρξεις ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἱ εὐφυΐαι ἐδοκίμασαν καὶ αὐταὶ τὰς πικρίας των καὶ παρ' ὀλίγον ἀπέθνησκον ὑπὸ τὸν *πάγον τοῦ αἰῶνος*, ἀλλ' ἵνα βεβαιωθῇ διὰ μυριοστὴν φοράν, ὅτι ἡ εὐφυΐα καὶ ὁ ἀληθὴς ἔρως, εἰσὶ δυνάμεις ἀνίκητοι ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ δύο ἡμῶν νεαροὶ συγγραφεῖς καὶ ἐρασταί, παλαίσαντες ἐν τῇ πάλῃ τῇ καλουμένῃ *ζωή*, δὲν κατεβλήθησαν ὄχι, ἀλλ' ἐνίκησαν.

Μετ' ὀλίγον ἡ θρησκεία θὰ συνενώσῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ γάμου, ἡ δὲ φύσις θὰ ψάλῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὸν αἰώνιον τῆς ζωῆς ἐπιθαλάμιον.

Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὰς ἁγίας τῶν ἐναγκαλισμῶν αὐτῶν ὥρας, ὅταν ὁ νοῦς αὐτῶν θὰ ἠρεμῇ καὶ ἡ γραφίς των θὰ χαράσσῃ τὴν ποίησιν τῆς καρδίας των, δὲν θὰ λησμονήσωσι τὰ *Δύο Διηγήματα* καὶ τὸ πρῶτον συνενῶσαν αὐτούς, ὡς νεκροὺς συγγραφεῖς, περιοδικὸν φύλλον.

Ἐν Ζακύνθῳ.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Λήγοντος προσεχῶς τοῦ Α' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομήν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτήν, διὰ χαρτονομισμάτων ἢ γραμματοσήμου, ὡς καὶ οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ἀκριβῆ λογαριασμὸν κλπ. μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 3